

111. I ungdomens blomstring.

Livligt. *c* *F*

I ung do-mens blomstring jag sat-te min tro, min tro till en
flic-ka så skön—; men i hen-nes hjär-ta blott falskhet fätt
bo, Av gud får hon en gång sin lön.

2. Du sad' du mig älskar, men det var ej sant
Du talte blott falskhet för mig.
En börda så tung får jag bära alltjämt,
Men gärna jag bär den för dig.
3. Vid tjugu års ålder förskjuten jag blev
Av vännen, jag älskat så ömt.
Jag tänkte då genast att skriva ett brev.
Men tårarna hindra' alltjämt.
4. Den brinnande kärlek, som tändes i mig,
Den står i mitt hjärta än kvar;
Men fast att jag nu är förskjuten av dig,
En vän uti himlen jag har.
5. Men sök dig en vän, som rikedom har,
Och lev så med honom förnöjd!
Vi skola i himmelen stå som ett par
För härran med glädje och fröjd.
6. Så beder jag härran, att han måtte snart
Mig taga från jordens grus.
Den kärlek, som finnes på jorden,
Den släckes som brinnande ljus.
7. En kyss jag dig sänder, om du den mottar.
Den ilar så trygg och så varm.
Om du till mig kommer får du stanna kvar,
Jag vill sluta dig intill min barm.
8. Nu slutar jag skriva jag vill icke mer
Dig hindra och göra besvär;
Ty kanske på resan du stadder nu är
Till vännen, den du håller kär.
9. Om någon vill veta, vem visan har gjort.
Så är det en gosse så glad,
Som aldrig var ledsen, fast sorgen var stor
Den bytes i glädje en dag.
10. I Alftuna socken, där finnes jag än.
Om någon mig där vill ge an,
Och namnet på byn får ni gissa er till
Ty jag vill ej nämna dess namn.